
Kapitel 1

Bearbetad text ur "Löwensköldska ringen" av Selma Lagerlöf

Läs igenom texten och markera det rätta ordet i parenteser.

1.

Nog vet jag, att det förr i världen fanns gott om folk, som inte visste vad rädsla vill säga. Men jag undrar ändå, om någon av alla dessa skulle haft mod sätta på sitt finger den förskräckliga ring som hade ägts av den gamle general Löwensköld på Hedeby. Löwensköld levde då Karl XII var kung och förde krig i Europa. Han gick ut i krig som fattig enkel (solist soldat solbadare). Men blev till sist general, eftersom han var en duktig, pålitlig och klok krigare.

2.

När kriget var slut och kungen var död, fick general Löwensköld av kronan både namn, adelskap och det fina säteriet Hedeby i Bro socken, som lön för sina tjänster. Men av kung Karl XII själv, hade han också tilldelats något annat. Han hade nämligen (får gett fått) en stor guldring. Den bar han alltid på sitt vänstra pekfinger. I stora salongen på Hedeby satt en från golv till tak stor tavla med ett porträtt på den ryktbare generalen. På det hade han dragit av handsken på vänstra handen så att den stora guldringen på vänstra pekfingret syntes. Detta sa hans söner var inte ett tecken på att han var fåfång utan för att han ville visa att han var konungen trogen.

3.

Generalen var mycket fäst vid denna ring. Ja, han var så fäst vid den, att han ville ha den med sig i graven. Detta var inte heller sa hans söner för han ville skryta med att han bar en stor konungs ring på sitt finger utan att han hoppades att ringen skulle tjäna som ett igenkänningstecken då han efter döden skulle hos Vår Herre och ärkeänglarna få möta sin dyrkade konung på nytt. När generalens kista sattes ner i den murade gravkammaren på Bro kyrkogård, då satt alltså den fina (guldkronan guldkedjan guldringen) på vänstra handens pekfinger. Folk sa, att det fanns så mycket guld i den ringen, att det hade räckt till att köpa en hel gård för. Dessutom satt i kungaringen en lika värdefull röd ädelsten.

4.

Det var många, som gärna hade velat äga den dyrbara ringen. Man tyckte nästan att det var orätt att den blivit nerlagd under ett kistlock till ingen nytta. Den kunde ju ha sålts i främmande land för dyra pengar och skaffat bröd åt många fattiga. Men ändå var det ingen, som på allvar tänkte på att stjäla den. Guldringen låg ju i en kista. Kistans lock var väl (tillputsat tillskruvat tilldelat). Kistan låg i en igenmurad gravkällare, och ovanpå graven låg det tunga stenhällar. Inte ens den djärvaste tjuv skulle kunna ta sig ner till kistan och stjäla ringen.

Och på det sättet menade man att det måste förbli till världens sista tid.